

Per un urbanisme humà

El cas de la xarxa de pederastes descoberta al barri del Raval de Barcelona ha provocat una onada d'indignació i estupor. L'aspecte més greu de l'afer és que la xarxa operava amb total impunitat al barri de feia anys i que algunes persones han manifestat que els implicats eren coneguts, entre altres coses, per les seues inclinacions. Com si es tractara d'un malson, enmig de Barcelona apareix de sobte un submon apartat i fosc que viu al marge de la modernitat radical que amerà la ciutat el 1992 per a no abandonar-la mai més. La Barcelona turística on les estrelles famoses inauguren cafès i els dissenyadors més agosarats presenten les seues creacions té un contrapunt trist i cruel a pocs metres del *glamour*. Contra aquesta situació, l'Ajuntament de Barcelona ha començat de fa temps una sèrie d'iniciatives per tal de pal·liar la marginació i l'aïllament d'aquestes zones. Però fins ara, la majoria d'aquestes actuacions han estat urbanístiques. Cases que cauen, que es milloren i que es preparen per a passar el vist-i-plau de la imatge que la ciutat ha de donar. Uns ambiciosos plans de remodelació i "esponjament" que hauran de canviar la cara al Raval per convertir el centre de la ciutat en una zona homologable amb la resta. Però el cas de la xarxa descoberta fa evident que l'urbanisme no és suficient i que per sota del ciment hi ha vides humanes que tenen una quotidianitat més esferèidora del que podem arribar a pensar.

Queda ara, doncs, en suspens la idoneïtat del tan polèmic projecte urbanístic del Raval. En el reportatge que hem preparat aquesta setmana alguns experts relacionen directament la possibilitat que existesquen aquestes trames en aquell barri amb les operacions urbanístiques que han obligat molts dels seus pobladors a fugir-ne i que alhora estan fent arribar uns altres de nous que no es relacionen amb els antics

i que els arraconen més i més. Només en una atmosfera tancada i aliena al que l'envolta, que funciona amb una mena de lleis particulars són possibles aquestes situacions. Si alguna cosa ha caracteritzat fins ara els estats europeus, i lamentablement només els europeus amb alguna altra excepció, ha estat la protecció que el ciutadà té dels seus drets més elementals. A Europa, la vida humana i la dignitat de la persona semblen protegides per les lleis i pels governs. Però, de tant en tant, apareixen grups al marge, que viuen ací, però no amb les mateixes regles que la resta de ciutadans.

És el cas del Raval, més feridor encara perquè les víctimes són menors, que no tenen tampoc la possibilitat de defensar-se per si mateixos o de reclamar una ajuda per evitar els abusos. Contra tot això, l'urbanisme pot ser eficaç. Naturalment, la millora de les condicions de vida de la població i el sanejament físic de la zona pot acompanyar també la millora de la qualitat de la vida humana; però no pot ser considerada com una matèria separada i excloent. Un barri és molt més que els edificis que el conformen i el més important és la vida que hi conté. La modernitat, en el sentit que aquesta paraula té de positiu en tant que es refereix a les condicions de vida dignes de la població, no és només la façana de millor o pitjor disseny d'una casa, tot i que això també és important, sinó que ha d'amerar-ne l'interior com un tot.

El contrari no és més que un decorat on poden desenvolupar-se tragèdies insospitades, molt més ocultes com més bònica és la tramoia que serveix de fons. Tragèdies per altra banda, que quan ixen a la llum tenen una força cruel que cap disseny ni pla de reforma ni res semblant podrà deturar durant molt de temps. És el preu de mantenir la realitat amagada, que sempre acabarà fent-se pública. ■

“Un barri és molt més que els edificis que el conformen i el més important és la vida que hi conté. La modernitat, en tant que dignitat de vida, ha d'amerar-ne l'interior, i no quedar-se en la façana.”